

Când gerul ne înfierbântă

Carmen

Când gerul ne îndeamnă să ne-ascundem
În noi și-n tot ce credem că mai suntem
Ne cuibărim la focul amintirii
Și vrem să dăm frâu liber, iar, iubirii!

Ne îndreptăm la geamul înghețat,
Prin noi trec vremuri dulci de altă dat,
Fără să vrem, privirea se ridică
Spre cerul dinspre care-o stea ne pică
Cu sărutări și zeci de mângâieri
Pe care le simțim că au fost doar ieri!

Fruntea fierbinte de geam se lipește
Și-n ochi steaua căzută ne sclipește
Cu flori de gheață ce ne atârnă-n gânduri
Ce se preling în picături rând după rânduri
În inimile-ncinse de iubire
Topite-n clipele dulci de amintire.

Privim același cer și aceleași stele
Iar gândurile toate-s printre ele,
Inimi încinse-n ger sunt mai aproape
Chiar dacă totuși suntem, iar, departe!